

учреден през 1903 г. като професионална културно - просветна организация на българските свещеници. След деветосептемврийския преврат съюзът много бързо е овладян от лоялни на Отечествения фронт свещеници и се превръща във вярно оръдие на държавата за оказване на системен натиск върху църквата. Избран е и нов председател, който е член на комунистическата партия. В периода от 1944 г. до края на 40-те години основната дейност на Свещеническият съюз е да изказва подкрепата на свещениците за различни инициативи на държавната власт във вътрешната и външна политика на страната. Това може да се обясни с обстоятелството, че ръководството му се формира основно от свещеници, които са членове на комунистическата партия. През 1952 г. на 32-я конгрес то изцяло е подменено, като в управителния съвет основно са избрани свещеници - членове на комунистическата партия. На този факт даже Руската църква гледа с недоумение. Към този момент обаче, Свещеническият съюз вече не е удобен на държавата и тя не толерира неговите действия. Пътят към закриването му е открит и поводът се намира в острия сблъсък през м. април 1952 г., когато Свещеническият съюз саботира някои от предложените и подкрепени от Отечествения фронт кандидати за членове на епархийските съвети и участници в бъдещия църковен събор. В доклад на Павел Тагаров, който оглавява Дирекцията на вероизповеданията от април 1952 г. се отправят остри критики срещу ръководството на Свещеническият съюз и за първи път формално се подлага под съмнение практиката свещеници да бъдат членове на комунистическата партия. Според Тагаров изборите в Сливенската и Софийската епархия били „съпроводени с известни усложнения, което се дължи на вмешателството на някои свещеници комунисти, членове на управата на Свещеническият съюз”. Конкретно обвиненията са насочени срещу отговорника на съюза за Сливенска епархия Иван Димов /член на комунистическата партия/, „който е искал да прокара свои лица в кандидатските листи, като за целта е заплашвал епархийските избиратели с изселване и др.” Тези действия са осуетени след навременната намеса на митрополит Никодим, който информира Дирекцията на изповеданията, а тя от своя страна поисква съдействието на окръжния комитет на Отечествения фронт за разрешаването на конфликта. (Методиев 2010,161)